

Сиромашко кога нема потребните си работы за прехранваніе, стрѣвамъся чи тегли неспосны бѣды и големи страсти, но грѣшника, кога изгуби сичките добрини, тогава увы! какво тѣрпѣніе ще има; вынаги ище, но нищо друго неше да му се даде освѣтъ мѣка. Желаетъ свѣтлина: но друго нищо неше да полѣчи, освѣтъ Адскій огнь, който гори вынаги безъ просвѣщеніе. Друго чѣканѣ неше да чѣка, освѣтъ въздышаніе и зѣвно скърцаніе, друго вкѣсканіе неше да оскѣща, освѣтъ идз и горчевина: и просто да речемъ, сичкото тѣло друго неше да чѣвствѣва освѣтъ единъ Адскій пламень.

Ако бы грѣшникъ за сичките си грѣхове излазъ отъ очите си толкова сълзы, колкото вода има въ морето и въ рѣките, или колкото е на морето песакъ, и колкото се на въздухъзъ несѣкомыте, и колкото сѣ лиетіето на дърветата, пакъ требѣва да мысли като чи за сто години нити една сълза е излазъ за грѣховете си, и като чи не е претѣрпѣлъ юще нити една мѣка отъ вѣчны те. Да размыслиме сега каква е вѣчната мѣка, колато чрезъ Божіята правда наказѣва грѣшници те, и ако наможемъ да я разѣмѣме, то баремъ да вѣрѣваме чи е истинна споредъ неспоживото свидѣтелство Іисуса Хрїстеско: „И ѿ нѣ дѣ тѣ сѣи въ мѣкѣ вѣчнѣю и проч.“ (а) и пакъ златоустъ говори: Прѣременное веселіе бѣсть, вѣч-

---

(а) Мад. гл. къ.